

Այս վաղանցիկ գարնանային աշխարհքէս
Թըռչիմ, դամ ես անեղծ աշխարհըդ այդ արագ ,
Որ տեղ մայրիկըս , վաղուց է որ կանչել ես :
Եւ գուցէ նա , աւանդ , սիրով մայրենի
Յիշում է արդ իրա որդւոյ Աշոտին ։

Ե.

Իսկ ես հայրիկըս կէս մի ուրախ կէս տըրտաւմ
Լըռիկ կանգնած կանանչ թուփի քամակից ,
Ամեն խօսքին ուշիւ ակտնջ եմ դընում ,
Յափըտակուած գեղատըխուր Աշոտից :
Եւ հայրագուծ սիրով յայնժամ բորբոքուած
Խիստ տագնապաւ մօտ Աշոտիս եմ վաղում ,
Եւ երկար ժամ նորան սըրտիս հուպ տուած ,
Շունչըս նորա շընչի հետ եմ ես խառնում :
Եւ հըրափայլ իմ աչքերիցըն ծածուկ
Վարդակարմիր ծընուտի վերայ Աշոտիս
Մին քանի կաթ թափում եմ ես արտասուք .
Ո՛հ , սաստիկ էր յայնժամ փրղձուկըն իմ սըրտիս :

Զ.

Աշոտ , տաի ապա նըմա կականմամբ .
Քո Աստուծոյն քան զայդ աղօթք զօրաւոր
Դու արել չ'ես բնաւ այդպէս եռանդեամբ .
Ձայնիդ լըսեց անշուշտ քո հայր երկնաւոր
Արդ՝ երբ հրեշտակ դարձած գընաս Տէրիդ մօտ ,
Եւ սաւառնես շուրջ երկնակեաց քո մօրը ,
Օրհնիր յայնժամ էլի այս օրըն , իմ Աշոտ ,
Եւ միտըդ բեր երկընքումըն քո հօրը :

Հ Ա Յ Ր Մ Ե Ր

Ա.

ՀԱՅՐ մեր՝ դու որ քան զաստեղըս ,
Եւ քան զարեւ բարձրումըն ես .
Որդեգրելով մեղի քեզ ,
Յաւէտ դըթաս քան սլատեա :

Բ.

Մեր օթեւանըն այս խոնարհ ,
Երկիրս ըլի քեզ տաճար .
Ուր քո անուներդ սուրբ ըլի ,
Որպէս յերկինքս լուսափառ :

Գ .

Արքայութիւնդ որ երկրումս ,
Սրբոց արգէն է ըսկըսել .
Հաճիր որ դայ ամենուս ,
Որքեզ որդի ենք եղել :

Դ .

Քո պատուիրանն ընդունայն ,
Թող չ'անցանէ , ով Աստուած .
Այս օր մեր կենացն համայն ,
Ամեն օրուան տո՛ւր մեզ հայ :

Ե .

Խաղաղութեան հեզ հոգին ,
Միշտ մեզ տիրէ ամենուն ,
Որ ներենք մեր զոհողին
Որպէս և դու ես ներում :

Զ .

Քո զօրութիւն մեզն հետ
Ըլի մեր գայթոտ ճամբում ,
Օգնիր մեզն ետ ընդ ետ
Նրբ փորձանքն է մերձենում :

Է .

Մեր կրօնից հետ կռիւմն ,
Նրբ չարն մեզ ընկրճէ ,
Մի թող որ նա մեր հոգուն ,
Տիրէ , երկնից մեզ ղրկէ :

Ը .

Մեր լայն եւ նեղ օրերումն
Քո բանդ ըլի առաջնորդ ,
Որ քո փառացդ անպատում
Ամենքս ըլինք ժառանգորդ :

Թ .

Որովհետեւ փառք պատիւ
Քեզ անեղիդ պատկանի ,
Արքայութիւն զօրութիւն
Դարուց ի դարս եւ հիմի :

Գ Ր Ո Յ Ո Ւ Բ Ր Ո Յ

Ե Ի

ՍԱՍՈՒՆՅԻ ԴԱՒԻԹ ԿԱՍ ՄՀԵՐԻ ԴՈՒՌ

Մրադրեաց Գ . Վ . Սրտանկրկանց :

Փոքրիկ է սոյն Մատենիկ . բայց
պարունակութեամբ յոյժ քաղցրիկ :
Կը տեսնես իւր մէջ Հայրենեաց սիւ
րուն նկարագիր , բերանացի աւան
դութեանց ծրագիր , վէպեր ու ա
ռատելներ բնածիր , և ամեն տեղ գիր
ու բիր՝ անխտիր : Ընդարձակ չէ , բայց
միակ է պարունակութեան կողմէն .
ճարտարահիւս չէ , բայց բնահիւս է .
և այս է իւր մեծ արժանաւորութիւնն :
Լեզուն փայլուն չէ . բայց սահուն է .
բանաստեղծական չէ . բայց բնաստեղ
ծական է , բնութենէն առնուած է ,
բնական գրուած է , ուստի և բնական
հրապար ունի : Ով որ բնութիւն կը
սիրէ , ով որ Հայրենիք կը սիրէ , ով որ
ժողովուրդ կը սիրէ , ով որ ժողովրդա
յին աւանդութեանց , զրուցաց և վիւ
պաց հետքեր կ'որոնէ , անհնար է որ
ԳՐՈՅՆ ՈՒ ԲՐՈՅՆ սիրով չը կարդայ :

Մէք շատ անգամ կրկնած եմք ,
որ մեր Հայ Հայրենեաց պէս Հայ ժու
ղովրդեան կեանքն ևս անմշակ է , հե
տադատուած , քննուած և գնահատ
ուած չէ : Ազգի ազգի յիշատակներու ,
սովորութեանց , վարուց ու բարուց
հանքեր կան , որոնք փորուած , գրա
նուած և զտուած չեն : Աշխարհ , որ
որրան եղած է Մարդկութեան , աշ
խարհ , որ խանձարուր եղած է Քրիս
տոնէութեան , աշխարհ , որ մրցարան
եղած է մարտի և սպառերազմի , աշ
խարհ , որ հանգիստարան եղած է հա
ւատոյ և նահատակութեան , այս աշ
խարհն գոնձեր ունի իւր մէջ անտիւ
ընդեղեղեան ժամանակներէն սկսած ,